

29.9.2013

Ustanovení za faráře farního sboru v Táboře

Promluva podle textu Epištola římanům 8,5-11

Na první poslech se může jevit, že jde o náročnou nauku. Slyšíme o protikladech "život podle těla - život podle Ducha". Je třeba tomu rozumět v biblickém významu, ne v jazykovém schématu a ne nebiblickém dualismu duše dobrý princip a tělo zlý princip. Pro Bibli je život podle těla totéž, jako život podle zásad a požadavků tohoto světa, světa odcizeného Bohu. Život podle Ducha je pak životem podle Ježíše. A jaké schéma a jaké představy mohou mít lidé v současné době – my, když jsem četl slova jako sobectví, soustředění na sebe, žítí jen z vlastních sil? Přečetl jsem si tento týden tuto větu.

Člověk, který myslí na sebe na prvním místě, je člověk, kterého si druzí váží, cení a respektují jej. Člověk, který má v životě jasno a je jasně čitelný pro své okolí, pak může sloužit druhým. Zní tato slova hezky? Neslyšel jsem dříve Něco tak hezkého o něčem takovém jako je sobectví. Můžeme se dělit podle svých různých názorů. Já jsem pro svou instalaci za faráře sboru po pěti letech mimo službu o tomto právě přemýšlel a porovnával s Bibli a svým vlastním životem.

Každý z nás jistě touží mít svou jistotu a naději, že to, co děláme, jak žijeme, je dobré, správné a výhodné pro nás samotné i pro naše nejbližší. Takovou jistotu, která přináší pocit síly a naději, která je spíše jen krátkým čekáním na to jisté, co musí vyjít pro nás dobře.

Knihy Bible způsobem svého vyprávění i křesťanství navazující na Krista Ježíše mají vlastně stejné velké téma – hledání jistoty a naděje a její nalezení, jen hovoří osobitými, sobě vlastními slovy. V knize, z níž jsem přečetl oddílek z osmé kapitoly, apoštol Pavel již v sedmé kapitole popisuje stav člověka, který touží jednat správně, ale nakonec zjistí, že zcela správně nejednal. Popisuje příčinu tak, že víme nebo alespoň tušíme svým citem, že existuje jakýsi mravní zákon nad námi, slovy apoštola Pavla, zákon Boží, který praví: nevezmeš, nepožádáš, o co žádat nemáš, na co nemáš právo, co není tvoje – a přece to člověk udělá, když je to pro něj výhodnější. Apoštol tento lidský postoj nazýval zákonem hříchu, lidskou přirozeností, která vždy jedná jinak, než jak by se vlastně mělo, aby to bylo úplně správné. Velmi mnoho myšlenek napsal apoštol Pavel o tomto podle něj velkém problému člověka a mnoho slov v jeho knihách je věnováno možnosti vysvobození člověka z této bezradnosti s lidským jednáním a přirozeným myšlením. Snadno si může někdo myslet při čtení knihy, kterou napsal apoštol Pavel kdysi dávno římským křesťanům, že jsou to spíše myšlenky patřící do té staré doby, kdy se řešily jiné problémy, např. jak je to se zákonem a milostí, hříchem a Kristovou obětí za hříchy člověka.

Veden svou životní zkušeností, která se mi postupně během života, především pak v posledních letech otevřela, mohu potvrdit, že jsou to myšlenky vlastně stále nové, a problém zůstává tentýž. Jistě dobře znáte přísloví: Bližší košile než kabát. Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše. Ano, jsou to jen stará lidská přísloví, která mohou vyznít různě podle kontextu, v němž zaznívají a podle toho, kdo je vysloví. Ale prozrazují, že často jde mezi námi lidmi o opatrnost, opatrování toho svého a úpornou starostlivost. Chceme nalézt ve svém životě jistotu a naději. Ptáme se, proč ji nemáme, proč si ji nemůžeme vlastními silami zajistit. Je možné si odpovědět tak, že je třeba být ještě starostlivější a více na sebe a své blízké dbát, a na zlepšení své situace vynaložit více vůle. Takové řešení však vede také k tomu, že domluva a porozumění mezi lidmi skomírá, lidé spolu mluví bez vzájemného pochopení, bez zájmu o sebe navzájem a o pocity a problémy ostatních lidí. Ano jistě, tělo může být zdravé a silné, to však neznamená, že je ihned zdravý i Člověk sám. Pomoci nám může rozhodnutí nechat se vést a to i tím, co není prospěšné ihned, výhodnější teď a

zřetelně viditelné a prozíravé.

V Bibli čteme, že je potřebné rozpoznávat duchovní dary a nechat se vést Duchem. Nechci zde mluvit o žádných exkluzivních duchovních cestách. Mluvím ke křesťanské obci a ke všem založením a touhou dobrým lidem. Křesťanství totiž není životem podle nějakých ušlechtilých zásad, ani život podle přísných pravidel, ale je životem z Ducha. A toto není nějaká mysteriózní záležitost pro zasvěcené, ani nějaká cesta speciálních nauk a praktik. Život z Ducha je jednak darem vzkříšeného Krista, účast na jeho životě, na jeho vzkříšení, ale hlavně je to současně následování jeho způsobu žití a dorozumívání se s lidmi. Nestačí si jen někdy na Něj vzpomenout a o něco Jej někdy poprosit. Nechat se vést znamená, jednat tak, jako by jednal i On. To ovšem není bez těžkostí, ale je to boj předem vyhraný, i když zdaleka ne vždy lidsky úspěšný. Povím to ještě jednodušeji: nežijeme podle tohoto světa, z jeho jistot a nadějí. Žijeme podle toho, kým doopravdy jsme. Jsme-li Kristovi, žijme podle toho. Jsme-li lidé, chovejme se jako lidé. My hlásáme Krista slitovného, pravdivého, ukřižovaného, vzkříšeného, tak podle Něj žijme a hledejme duchovní dary, které nejsou hned viditelné a úspěšné, ale přesto jsou důležité a vítězné: láska, trpělivost, mírnost. Amen.

více na <http://www.bratrondrejko.cz/postila>